

[Finansministeren.]

fordel ikke mindst for de små erhvervsdrivende. Jeg kender dog noget til forholdene inden for håndværkerkredse og ved, hvilke vanskeligheder der kan være for disse ved at føre regnskaber; det er noget, jeg har interesseret mig for i mange år. Vi er i Danmark bagud med de krav, der stilles til regnskabsførelsen, og vi hjælper i virkeligheden ikke de erhvervsdrivende ved det. Det er muligt, at der er nogle få, der på den måde kan undgå at komme til at betale den skat, de i virkeligheden skulle, fordi skattevæsenet og kontrolmyndighederne ikke kan få fat i, hvordan forholdene virkelig er. Men vi hjælper ikke det store tal af erhvervsdrivende, som betaler deres skat. Det kunne vi godt. Jeg er sikker på, at vi kunne få megen hjælp til disse erhvervsdrivende, hvis vi gav mere nøjagtige regler for, hvordan man skulle føre disse regnskaber, og hjalp dem med at få stillet det regnskabsmateriale til rådighed, som man skulle føre disse regnskaber på grundlag af.

Jeg tror, at enhver, der er regnskabskonsulent, vil give mig medhold i, at der virkelig er et stort behov for et sådant standardiseret regnskabsmateriale, og det skal selvfølgelig udarbejdes i nøje samvirke med erhvervene. Jeg tror, man kan finde i Folketingstidende fra vores debat i 1967, at jeg også dengang sagde sådan. Det må ske i nøje samarbejde med erhvervsorganisationerne, og vi har da også den erfaring fra ligningsrådets behandling af disse sager med mindstekrav til regnskabsføringen, at de 3-4 revisororganisationer, der er, har været meget interesseret i det arbejde og har været meget positive i drøftelserne med ligningsrådet. Jeg kan endda tilføje, at de har været mere vidtgående i deres mindstekrav til regnskaberne, end ligningsrådet i og for sig var. Det var også en god oplevelse.

Der er altså interesse inden for erhvervslivet og hos de regnskabskyndige og regnskabskonsulenterne for at få et bedre materiale at arbejde med, og det mener jeg vi kan imødekomme både med de regler, vi allerede har, og de regler, som jeg forstår der stort set er tilslutning til ved denne første behandling. Men der er stillet nogle spørgsmål, som vi må se på i udvalget, for jeg er helt enig i, at vi ikke skal gennemføre noget, som ikke kan arbejde og virke i prak-

sis. Men jeg tror nu, at dette kan komme til at virke.

Ja, så er der spørgsmålet om retskendelsen, der skal til, hvis man nægter skattevæsenet adgang. Det er et stort og et vanskeligt spørgsmål, og vi havde megen diskussion om det sidst i 1967. Jeg er glad for, at hr. Jens Foged ikke i dag gik helt op i de samme højder som dengang. (*Jens Foged*: Da var jeg slet ikke med!). Ja, så var det en anden gang. Jeg mindes i hvert fald noget med et skrivebord i dagligstuen — jeg tror endda, det var af mahogni — som skattevæsenet ville gå ind og lukke skufferne op på.

Der har i dag lydt en i og for sig helt igennem rimelig tone ved behandlingen af dette spørgsmål. Jeg var også meget glad for hr. Thestrups udtalelser om, at hvor der var fare for, at øjemedet forspildes, kunne man gøre det uden en retskendelse. Det er da muligt, at det er tilstrækkeligt til at løse de problemer, som ligningsmyndighederne har været ude for.

Ellers skal jeg ikke gå nærmere ind i hele denne debat; jeg mener, den også egner sig bedst til udvalgsarbejdet. Sidst havde vi meget lange drøftelser om disse ting. Det endte med, at man fra alle sider i udvalget sagde, at vendingen „rimelig grund dertil“ skulle ændres. Den var tidligere fortolket således, at „rimelig grund“ gik på den enkelte skatteyder, om man kunne nære en berettiget mistanke til ham. Vi var alle sammen enige om, og det blev også fastslået her fra folketingets talerstol, at ændre fortolkningen af denne vending, sådan, at „rimelig grund“ kun skulle være „rimelig ligningsmæssig grund“ — altså f. eks. som led i en krydsrevision, dette være også sagt til hr. Jens Foged. Som „rimelig grund“ kan man af hensyn til en krydsrevision bruge disse regler, og det har man kunnet hele tiden. Der er ikke spor nyt i det. Det var der enighed om i folketingsudvalget dengang og fra alle partier.

Jeg tror, det var hr. Poul Schlüter, der dengang sagde, at for så vidt er kravet om retskendelse en ren formalitet, for dommeren skal i virkeligheden udstede denne retskendelse, blot der er en ligningsmæssig begrundelse for det. Der behøver ikke at være nogen mistanke over for den bestemte person. Alligevel har det vist sig, at kravet om denne retskendelse i visse tilfælde har